

ת"ד 877/04/16 - מדינת ישראל נגד יחזקאל שבירו

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

ת"ד 877-04-16 מדינת ישראל נ' שבירו

בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים יחזקאל שבירו

להלן נימוקי גזר הדין:

הנאשם הורשע ע"פ הודאתו בגרימת תאונה עת נהג בכביש 42 לדרום. הנאשם לא שמר מרחק מספיק והתנגש עם חזית רכבו בחלק האחורי של רכב פרטי, נהוג בידי שלמה שוריאן, אשר נסע לפניו, (להלן: "המעורב").

בתאונה נגרמה פציעה קשה למעורב כמתואר בכתב האישום:

"בעקבות טרנסקציה של חוט השדרה הועבר המעורב לניתוח דחוף לקיבוע עמוד השדרה. בהמשך, עקב קונטוזיה ריאתית וקושי גמילה מהנשמה עבר פיוס קנה והועבר למחלקת שיקום נשימתי בביה"ח 'שיבא' ולאחר מכן למחלקת שיקום נוירולוגי. בעקבות קולקציה נרחבת באזור הניתוח עבר ניתוח נוסף של הטרייט הפצע ונותר משותק לחלוטין בגפיו התחתונות".

כמו כן, בנסיבות התאונה נהג הנאשם ברכב ללא רישיון נהיגה תקף באשר רישיונו פקע בשנת 1989 וכן נהג בפסילה אשר הוטלה עליו בנוכחותו בביהמ"ש לתעבורה בפ"ת בתיק 9122-01-14 (פסילה למשך 20 חודשים).

הנאשם הורשע בעבירות של:

- נהיגה בזמן פסילה - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה.
- גרימת חבלה של ממש ע"פ ס' 38(3) לפקודת התעבורה.
- נהיגה כאשר תוקף רישיון נהיגה פקע מעל 6 חודשים - עבירה לפי סעיף 10א לפקודת התעבורה.
- נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2א לפקודת הביטוח רכב מנועי.
- אי שמירת מרחק - עבירה לפי תקנה 49 (א) לתקנות התעבורה.

עמוד 1

- נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיפים 62 (2) + 38 (2) לפקודת התעבורה.

טיעוני התביעה:

לעניין עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאתה חבלות קשות, טענה התביעה למתחם ענישה שנע בין מאסר לתקופה שהיא ברת המרה בעבודות שירות, למספר חודשי מאסר בפועל.

בהפנותה לרף התוצאה ונכותו של המעורב- 100% ביקשה לגזור עונש מאסר בפועל לתקופה ממושכת.

אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה - התביעה הפנתה לכך שמדובר לא רק בזלזול החותר תחת אושיות שלטון החוק ומערכת המשפט, אלא שביקשה להדגיש את החומרה היתרה של נהיגה בזמן פסילה וניסיון לחמוק תוך ביצוע עבירות פליליות אחרות וביניהן ניסיונו של הנאשם להטיל האחריות על בנו...

לסיכום, התביעה ביקשה לגזור על הנאשם עונש שלא יפחת מ- 24 חודשי מאסר, הפעלת מאסרים מותנים באופן מצטבר, הטלת מאסר מותנה שלא יפחת מ- 18 חודשים, פסילה מותנית, קנס מכביד ופיצוי עונשי שלא יפחת מ- 50,000 ₪. כמו כן, ביקשה לגזור 10 שנות פסילת רישיון נהיגה.

ההגנה מפנה לכך שלגרימת התאונה לא נלוו עבירות נוספות כגון נהיגה במהירות בלתי סבירה.

כמו כן, מצביעה, על כך שהתוצאה שנגרמה - חבלות קשות איננה התוצאה האופיינית לתאונות של אי שמירת מרחק.

הסנגור מבקש להתעלם מגזרי הדין בהם היה ברור כי כפסע בין נזקי המעורב לבין תאונות קטלניות וכן מבקש ליתן משקל נכבד למצבו הגופני הקשה של הנאשם. הסנגור מבקש לחפוף בין עונשי המאסר המותנה התלויים ועומדים כנגד הנאשם.

הסנגור טוען למתחם עונשי הנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל אלא שמבקש לחרוג לקולא ממתחם הענישה בשל המפורט לעיל וכן כפי שיפורט בהמשך בגין התנהלות התביעה אשר הכשילה אפשרות צירופו של תיק זה בפני בית משפט באשדוד.

קודם לקביעת המתחם העונשי אציין, כי אכן התייחסותו של בית המשפט לחומרת הפגיעה הינה כפי המפורט בסעיף 4 לעובדות כתב האישום. מוסכם על הצדדים כי היום המעורב משותק בשתי גפיו התחתונות ואף לוקה בשאר פגיעות כמפורט בסעיף זה.

אין מחלוקת בדבר התייעוד הרפואי שמיום אשפוזו עד לשחרורו משיקום ביום 24.7.15.

בית המשפט יתעלם מכל המפורט בתיעוד רפואי אחר אשר לא נכלל בכתב האישום.

במאמר מוסגר אציין, כי אינני שותפה לדעת ההגנה לפיה, אין המדובר במצב המסכן חיים.

דעתי שונה - הצורך בשיקום נשימתי ובפיום קנה הנשימה כשלעצמם מהווים מצב בו סכנת חיים.

בהתאם להוראות סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, בקביעת מתחם העונש ההולם מעשה העבירה שביצע הנאשם יש להתחשב בערך חברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובריבוי עבירות.

כאשר בקביעת מתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם, העיקרון המנחה הוא ההלימה, דהינו יחס הולם בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני ביצוע עבירות תנועה נוספות ולהעביר מסר באמצעות ענישה מחמירה על מי שבהתנהגותו מסכן משתמשי הדרך.

הערכים המוגנים-

בעניינינו 2 ערכים מוגנים.

1. האחד הינו שלמות חייהם וגופם של עוברי דרך - מידת הפגיעה בערך זה גבוהה.

כפי התייעוד הרפואי שהונח בפניי.

2. הערך חברתי הנוסף שנפגע הינו שלטון החוק באשר עבירה של נהיגה בזמן פסילה מהווה הפיכת החלטות בית משפט לאות מתה.

בעניינינו, מדובר ברף גבוה של פגיעה בערך המוגן - הנאשם בחר לנהוג כאשר רישיון נהיגתו פג תקופה של כ- 16 שנים!

אף בעניין זה מדובר ברף גבוה מאוד של פגיעה בערך המוגן.

קביעת מתחם הענישה

הנאשם אשר בפניי, הורשע במספר עבירות, כאשר אחת העיקריות והחמורות שבהן היא נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף תקופה ארוכה ונהיגה בזמן פסילה.

עבירה של נהיגה בזמן פסילה מדורגת כעבירה חמורה ביותר, המחוקק קבע בצדה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, 3 שנות מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, לפיכך יש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. בית המשפט סבור כי נהיגה

בזמן פסילה משקפת התייחסות של זלזול מוחלט בהוראות החוק וצווי בית המשפט. חומרתה של עבירה זו נובעת מהסיכון הרב לשלום הציבור, מאדם שנהיגתו עלולה לסכן את ביטחון המשתמשים בדרך. כמו כן, מי שבחר לנהוג בזמן פסילה, בחר במודע לרמוס ברגל גסה את החלטת בית המשפט לה היה מודע, והפרת החלטת בית המשפט מהווה פגיעה בערך של שלטון החוק ובחובת כיבודו והציות לו.

בית המשפט העליון, חזר ושנה כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה ראויה לענישה מחמירה. כך למשל:

ב-רע"פ 4725/10 דניס דשבסקי נ' מדינת ישראל קבע כב' השופט ג'ובראן:

"התנהגות שכזו דורשת ענישה משמעותית ומרתיעה שהרי בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור- נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצווים של בית-המשפט; הוא מוכיח, כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב"

ב-רע"פ 665/11 אבו עמאר נ' מדינת ישראל, קבע כב' השופט רובינשטיין:

"עבירות נהיגה בפסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת; ראו למשל סעיפים 7 ו-12 לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975, ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

ב-רע"פ 3878/05 בנגוזי נ' מד"י, קבעה כב' השופטת פרוקצ'יה:

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט".

כמו כן ברע"פ 6115/06, - מדינת ישראל נ' מוראד אבו-לבן, נפסק כי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה.

בביצוע מעשה כזה מסכן הנהג, שכבר הוכיח בעבר כי חוקי התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום

הציבור- נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מוכיח כי לא ניתן להרחיק אותו נהג מהכביש כל עוד

הדבר תלוי ברצונו הטוב..."

בית המשפט קבע לא אחת, כי בעבירה של נהיגה בזמן פסילה העונש הראוי הוא מאסר בפועל ואף לא בדרך של עבודות שירות וזאת גם כאשר מאסר מותנה איננו תלוי ועומד כנגד הנאשם.

כך למשל, בע"פ 324/88 **אלאעסם נ' מדינת ישראל** שניתן ביום 30.10.88 בהרכב השופטים לוין, ברך ומלץ נפסק, כי העונש הראוי ההולם לעבירה של נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל ופסילה לתקופה ממושכת. זו הדרך היחידה למנוע מעשית הישנות עבירה זו. ראה לעניין זה גם רע"פ 3878/05 **בן גוזי נ' מדינת ישראל, כב' השופטת פורקצ'ה מיום 26.05.05**; רע"פ 2016/02 **קנאטרי נ' מדינת ישראל, כב' השופטת שטרסברג כהן מיום 09.04.02**; רע"פ 2932/02 **יונס נ' מדינת ישראל, כב' השופטת דורנר מיום 09.05.02**; רע"פ 4107/05 **בן נון נ' מדינת ישראל, כב' השופט א' לוי מיום 2.06.05**.

ויפים לעניין ג דבריה של כב' השופטת פורקצ'ה בבג"צ 5206/06 **חכמון נ' הממונה על עבודות השירות** שניתן ביום 11.10.06:

"דעתו של ביהמ"ש זה כי העונש על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל ולא בעבודות שירות. עבודות שירות אין בהן כדי למנוע המשך נהיגה בזמן פסילה. מי שנמצא נוהג בזמן פסילה אומר בעצם נהיגתו לביהמ"ש - הפסילה אינה מרתיעה... רק השמתו מאחורי סורג ובריח תמנע בפועל המשך נהיגתו בזמן פסילה. ביהמ"ש העליון עמד לא אחת על העונשים המחויבים מנהיגה בזמן פסילה, וכוונתו לענישה מחמירה, לרבות מאסר בפועל, ולא בעבודות שירות... עצם הטלת עבודות השירות במקרה זה מנוגדת להלכה ולפסיקה."

מתחם הענישה בגין עבירה של נהיגה בפסילה הינו בין 7 חודשי מאסר בפועל ועד 20 חודשים, כפי שקבעתי בפל"א 347-09-12, קביעה אשר אושרה ברע"פ 8013/13 **אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל** (מפי כ' השופט סולברג) ונקבע כי הינו מתחם הולם.

באותו מקרה, הנאשם הורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה וחרף פקיעת רישונו שנים רבות. הוטלו עליו שנה מאסר בפועל, 4 שנות פסילה ופע"ת. ביהמ"ש העליון קבע כי: "העונש שהוטל על המבקש אינו חמור, והריהו כורח הנסיבות...".

בע"פ 6492/12 **שריף דיראווי נ' מדינת ישראל**, הפחית ביהמ"ש העליון מעונשו של נהג שהורשע בעבירות של נהיגה בפסילה, ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח מ-30 חודשי מאסר בפועל ל-14 חודשי מאסר, במצטבר להפעלת מאסר מותנה של 6 חודשים-סה"כ 20 חודשי מאסר. יחד עם זאת, הוארכה תקופת הפסילה מ-5.5 שנים ל-7 שנות פסילה. ביהמ"ש נימק כי תקופת המאסר שהוטלה על הנאשם חורגת במידה מסויימת ממדיניות הענישה ההולמת ולפיכך הפחית מתקופת המאסר תוך איזון ע"י הארכת משך הפסילה.

ברע"פ 3878/05 **בנגוזי נ' מדינת ישראל**, אישר ביהמ"ש העליון מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים על מי שנהג בזמן פסילה, וזאת על אף היותו אב ל-10 ילדים, ולמרות המלצת שירות המבחן להימנע מהטלת עונש מאסר. בנוסף הטיל גם תקופת פסילה בפועל בת 3 שנים. ביהמ"ש קבע כי בנסיבות העניין, ונוכח החומרה העולה מעבריינותו החוזרת

ונשנית של המבקש, העונש שהוטל עליו אינו חמור ככל ועיקר".

ברע"פ 225/09 ריאן סרסור נ' מדינת ישראל, נדחה ערעורו של המבקש וביהמ"ש אישר מאסר בפועל לתקופה של 24 חודשים על מי שנהג בזמן פסילה ובנוסף הטיל גם תקופת פסילה בפועל בת שנתיים. מדובר היה בנאשם רצדיביסט ובעל עבר תעבורתי מכביד.

ברע"פ 1211/12 אברהם ישראלי נ' מד"י, בית המשפט העליון אישר עונש של מאסר בפועל למשך 8 חודשים בגין עבירה של נהיגה בזמן פסילה, על אף שמדובר בעבירה ראשונה מסוגה לנאשם הנעדר עבר פלילי שלא ריצה מאסר מעולם וחרף נסיבות אישיות חריגות.

לנאשם אשר לפניו יוחסה אף עבירה של נהיגה בקלות ראש ואי שמירת מרחק אשר תוצאתה תאונה

בה נחבל המעורב חבלה של ממש ברף הגבוה ביותר.

ובראי הפסיקה:

ברע"פ 1583/14 שמיר נ' מדינת ישראל בו נדונה תאונה עם תוצאות קשות (ולהזכיר בענייננו נכות 100%).

כב' בית המשפט העליון אישר בהחלטה מנומקת! גז"ד שכלל: 8 חודשי מאסר בפועל, 7 שנות פסילה. יש להדגיש כי השמת הנאשם במאסר התרחשה למרות שבפני שלוש הערכאות, הונחו חוו"ד פסיכולוגיות אשר דברו על מצבו הנפשי המעורער של הנאשם. (מטעמים מובנים לא אפרט בהרחבה תוכן של חוות הדעת אך יש הכרח להעיר, כי בחוות דעת אלו, היה מקום לדין נרחב בשאלת הסכנה שבהטלת עונש מאסר על נאשם בעל נתוני אישיות ספציפיים אלו...!

עוד יש להדגיש כי בעניין שמיר הנ"ל, ניתן משקל לקולא למצבו הקשה של הנאשם עצמו שהיה נשוי ואב ל-2 ילדים קטינים בני 3 ושנה וחצי, ומוכר כנכה מטעם הביטוח הלאומי ומתקיים מקצבת נכות ומעבודות חשמל.

לעניין השפעת התוצאה של פציעה קשה על הענישה יש לאזכר עניינו של קרני. רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל. מדובר בנאשם, נהג אוטובוס מקצועי, בעל ותק נהיגה רב שלמעלה מ-25 שנה. לחובתו נרשמו במרוצת כל שנות נהיגתו 5 הרשעות (כולן, להוציא אחת, מסוג ברירות קנס קרי, עבירות קלות). הנאשם גרם לתאונות דרכים עת לא ציית לרמזור אדום תוצאה התואנה היתה פציעה קשה למעורבת ולבתה הקטינה אולם, המדובר בתוצאות "הקלות" משמעותית מהפציעה הנדונה בפני.

ביהמ"ש לתעבורה סבר כי העונש הראוי הינו עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ושנתיים פסילה (בין שאר העונשים). בעפ"ת 23981-11-11 כב' בית המשפט המחוזי, הפך החלטת ביהמ"ש קמא וקבע כי על הנאשם לרצות עונש של 6 חודשי מאסר בין כותלי בית הסוהר! כב' בית המשפט העליון מצא לנכון לקצר תקופת המאסר ל-3 חודשים אולם לא שונתה הקביעה כי המדובר במאסר ממש ולא במאסר שירות בדרך של עבודות שירות. תקופת הפסילה הוגדלה ל-40 חודשים ומנינים מיום שחרורו! (שאר העונשים נותרו בעינם). יש לשוב ולהדגיש כי המדובר בנהג

מקצועי אשר עברו התעבורתי ראוי לציון.

בהחלטת כב' שלושת שופטי בית המשפט העליון, אוזכרו דבריו של כב' המשנה לנשיא חשין: ברע"פ 3764/05 : "במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפשע ביניהן לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי אל להם להקל בעונשם של עברייני תנועה" (רע"פ 3764/05 בן זויה נ' מדינת [פורסם בנבו]).

בענין פציעות קשות, יש להפנות לרע"פ 3616/13 רמו רז נ' מדינת ישראל בו אישר כב' ביהמ"ש העליון 8 חודשי מאסר, פסילה למשך 5 שנים כאשר תוצאת התאונה הינה 75% נכות לאחד משני הנפגעים. יש להדגיש כי רמו הוגדר כ"בגיר צעיר" ולמרות העובדה שקטגוריה זו זוכה להקלה עונשית מחמת היותה "בתפר" שבין נערות לבגרות, נשלח למאסר מאחורי סורג ובריח! (העבירה שיוחסה לו היתה פגיעה בהולכי רגל ע"י מעבר חציה).

עפ"ת מחוזי ת"א 8596-06-17 יוסף כהן צדק נ' מדינת ישראל הנאשם סטה עם רכבו לנתיב הנגדי ופגע ברכב אופנוע אשר נותר משותק. נאשם נורמטיבי ללא עבר תעבורתי!!! אושר עונש של 8 חודשי מאסר בפועל ו-5 שנות פסילה.

בשורה של פסקי דין, קבע כב' ביהמ"ש המחוזי מרכז, אף בתאונות בהן נגרמה נכות גבוהה כדי 100% - גבולו התחתון של המתחם העונשי הינו 3 חודשי פסילה. המדובר בפסיקה מנחה ולפיכך הריני קובעת כי בענייניו הרף התחתון של המתחם הינו 6 חודשי פסילה שהרי קיימת חובת פסילה מינימלית בגין סעיף 38(3) לפקודת התעבורה - 3 חודשי פסילה, וכן חובת פסילת מינימום בגין סעיף 62(2) לפקודת התעבורה - 3 חודשי פסילה.

הרף העליון של המתחם הינו 7 שנות פסילה (רע"פ 1583/14) ושאר פסקי הדין אשר צוטטו לעיל.

הצדדים הניחו בפניי אסופת פסיקה התומכת בעמדתם. מטבע הדברים, קיים שוני בין נסיבות העבירות השונות, נסיבות ביצוען, עברם של הנאשמים וכו'.

לסיכום הריני קובעת כי המתחם העונשי בענייניו בגין כלל העבירות בהן הורשע הנאשם נע בין 14 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר.

ובין 5 שנות פסילה לבין 15 שנות פסילה.

מקומו של הנאשם במתחם הענישה

הנאשם נוהג משנת 1979 ולחובתו 47 הרשעות קודמות. חומרה יתרה בכך שביניהן 2 הרשעות בגין נהיגה בזמן פסילה.

כמו כן, לחובתו 3 הרשעות קודמות בגין נהיגה כאשר תוקף רישיון נהיגתו פקע.

עניין זה מלמד כי אין המדובר בעבירה חד פעמית, אלא בהתנהגות עבריינית שיטתית. אין המדובר בנהג אשר שגה ושכח לחדש תוקף רישיונו...

אף שאר הרשעותיו הינן בעבירות חמורות בעלות פוטנציאל לתאונה ביניהן, מהירות, רמזור אדום וכו' - מכאן שאף עניין התאונה ותוצאתה העגמה אינן בבחינת תקלה חד פעמית.

התמשכות ההליכים:

מדובר באישום אשר הדיון בו מתנהל משלהי שנת 2016.

תאריך העבירה 22.1.15 והאישום הוגש כשנה לאחר התרחשות התאונה.

למרות עניין זה, ביום 6.6.16 הגישה התביעה בקשה לדחייה לצורך השלמת חקירה!.

בהחלטתי מיום 9.6.16 קבעתי כי:

"מדובר באישום אשר הוגש לביהמ"ש ביום 4.4.16 בגין עבירות אשר נעברו לכאורה ביום 22.1.15 למרות העובדה שבין האירוע לבין הגשת כתב האישום חלפה תקופה של למעלה משנה ! לתיק ביהמ"ש נסרק מזכר אשר נשלח ע"י תביעות תעבורה רחובות ובו "בקשה לפתוח את התיק למועד קרוב מאוד".

בשל העובדה שהנאשם המציא הוכחה על שהותו באשפוז ביום הדיון במיועד נדחה למועד חדש- קרי 13.6.16.

מן הראוי היה שהמאשימה המודיעה על צורך בהשלמת חקירה הייתה מנצלת הדחייה הקודמת לצורך זה.

ויודגש עפ"י דין, הגשת כתב אישום אמורה להיות סיום החקירה ולא שלב ביניים בדרך להשלמת החקירה.

מכל מקום לא מצאתי מקום להדרש לתגובת הנאשם,

1. אין לביהמ"ש כל ידיעה האם הנאשם עדיין נזקק לאשפוז, ומכל מקום יש להניח כי נדרשת תקופת החלמה כלשהיא.

2. אף לנאשם אינטרס כי החקירה תושלם, ומלוא חומר החקירה יעמוד לרשותו לפני השלב בו יידרש ליתן מענה לכתב האישום.

3. הענות לבקשה עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי.

סוף דבר הדיון יידחה כמבוקש ליום 25.9.16 שעה 12:00.

התביעה תמסור החלטתי וכן המועד החדש לנאשם במסירה אישית".

בישיבות הראשונות בית המשפט היה תחת הרושם כי הנאשם מדיר רגליו מדיוני ביהמ"ש, באשר היה פער בין תיאור מצבו הרפואי כפי שצוטט על ידי סניגוריתו (דאז), לבין תיעוד רפואי שהונח בפניי. כבר ביום 25.10.16, ניתן צו המופנה לבית חולים הדסה עין כרם, לבי"ח שיבא /תל השומר ליתן בידי הסניגורית, אשר הופיעה מטעם הסניגוריה הציבורית, העתק של מלוא התיק הרפואי של הנאשם.

לדוגמא - ביום 1.12.16 טען הנאשם במסרונים ששלח לסניגוריתו כי נמצא באישפוז. אולם מבירור נוסף וממסמכים רפואיים שהוצגו - עלה כי היה מאושפז לכל הפחות עד ליום 27.11.16 אלא שעמד להשתחרר באותו יום מאישפוז.

התביעה טענה כי מדובר בהתנהגות מכוונת, אשר מטרתה התחמקות מלהתייצב בביהמ"ש ורצון לסחבת משפטית.

כידוע, לבית המשפט אין סמכות חקירה בעניין טענה כנ"ל. אשר על כן, שבתי והזכרתי בהחלטתי לדחיית הדיון למועד קרוב, כי:

"אין באמור...כדי לחסום הדרך בפני המשטרה לבצע כל פעולה רלוונטית בנושא אי

התייצבות הנאשם בפני מותב זה....היה וסוברת התביעה כי נכון להיום, איננו מאושפז

בניגוד לדבריו, רשאית להביא בפני ראשית הוכחה לכך ויוצאו צווים בהתאם".

במהלך מספר ישיבות, הונחו בפניי מסמכים רפואיים המתארים טיפולים שונים, אותם עבר הנאשם ואשר מחמת צנעת הפרט לא אפרטם. בכללם היה טיפול בזיהומים ובמורסות אשר התפתחו במקומות שונים בגופו. הנאשם אף טען, כי בדיון שהתקיים במקביל, בביהמ"ש באשדוד, הוצא מחוץ לבניין ביהמ"ש, מחשש שנושא בגופו זיהום העלול להדביק את באי בית המשפט.

ואכן, בירור שנעשה ע"י התביעה, העלה כי דבריו עולים בקנה אחד עם ההתרחשות.

באת כוח התביעה, רפ"ק גלעד, קיימה בירור וביום 22.12.16 הונחה בפניי הבהרה מטעם התביעה ממנה עלה כי אכן ביום 21.12.16, במהלך דיון שהתקיים בבימ"ש באשדוד, הוגש מסמך מטעם הנאשם המעיד כי לאחר 16 ניתוחים, עדיין סובל מזיהום כתוצאה ממספר חיידקים ובכללם שחפת וכי עליו לשהות בבידוד מוחלט. לדברי התביעה, אכן ביהמ"ש פונה מקהל וביהמ"ש דרש לקבל מכתב מרופאו האישי של הנאשם ומן המחלקה למחלות זיהומיות בבי"ח ברזילי, כדי לבחון השאלה האם נוכחותו בביהמ"ש מסכנת את הציבור.

במלוא הזהירות אציין כי במהלך מקצת מהאשפוזים, עלה חשש שהנאשם גורם במו ידיו להתגברות הזיהומים או אף להופעתם - ראה תעודה רפואית מיום 13.8.18 - מחלקת פנימית בית חולים אשדוד - ואזכורה בחוו"ד הפסיכיאטרית

מיום 11.11.18.

ביום 8.1.17 סרב הנאשם להמשיך ולשתף פעולה עם סניגוריתו.

בצעד נדיר, התייצבה בפני עו"ד יערי יפרח, כנציגת הסניגוריה הציבורית ותמכה בבקשתו של הנאשם להחלפת ייצוג.

ביום 26.1.17, קיבל על עצמו עו"ד דורון לוי את עול ייצוגו של הנאשם. מאז ועד היום, מבצע עו"ד לוי את משימתו במסירות, בקפדנות ומגלה אמפטיה גדולה לנאשם ולעניינו.

עוד אציין כי רופא משפחה בקופ"ח ד"ר טיולנב איגור, הגיש תע"צ מיום 11.7.17 - אשר לא היה בו להסביר השוני בתיעוד ובהנחיות רפואיות שניתנו על ידו, לבין ממצאי סיכום האישפוז בבי"ח הדסה.

בהחלטתי מיום 15.10.17 הוריתי על זימונו במסירה אישית של ד"ר טיולנב איגור לחקירה בעניין ממצאיו לגבי הנאשם.

כמו כן, ניתן צו בעניין מלוא תיקו הרפואי של הנאשם ב:

א - קופ"ח לאומית

ב - בי"ח שיבא

ג - בי"ח הדסה עין כרם.

בסופו של יום משהתייצב ד"ר טיולנב לעדות, מסר עדכון בדבר מצבו של הנאשם וסיכם כי המלצתו על שהייתו בבידוד - (המלצה אשר לא בא זיכרה בסיכומי השחרור מביה"ח) - ניתנה כדי להגן על הנאשם מזיהומים נוספים.

ביום 4.2.18 הוריתי על התליית ההליכים

בהחלטתי קבעתי, בין השאר, כי התקיימו כבר כ- 20 דיונים אשר אך ורק בשלושה מהם, נכח הנאשם.

"בכל אחד מן הדיונים אשר התקיימו בהעדרו - הונח בפני תיעוד רפואי מניח

את הדעת, בדבר סיבת העדרו. מסמכים המעידים על אישפוז וסיכומי ביניים

רפואיים.

מלוא תיקו הרפואי נדרש בפני ובין השאר נשמעה עדות תחת אזהרה של רופא

קופ"ח אשר הסביר "הגישור" שבין הטיפול בבית חולים לטיפול בקופ"ח.

אף היום, בפניי תיעוד רפואי המעיד על אישפוזו של הנאשם ועל כך שנקבע מועד

לכריתת רגלו.

בנסיבות אלו, לא מצאתי הצדקה לשוב ולקבוע ישיבת תזכורת כשלמעשה כל

תכליתן הינו מעקב רפואי. בשלב זה, אין הצדקה לביטול זמן שיפוטי".

לפיכך, הוריתי על התליית ההליכים, תוך שבמקביל הוריתי כי:

"המשטרה תקיים מעקב אחר החלמתו של הנאשם וכשמצבו הרפואי יאפשר

התייצבותו בביהמ"ש, תגיש התביעה בקשה לחידוש ההליכים".

ביום 23.10.18 הונחו בפניי דוחות מעקב, המעידים כי "המבקש נראה יוצא מביתו בשעות הבוקר בעיקר לסידורים. קרי: דואר, קופ"ח, ביטוח לאומי, נסיעה לבאר שבע במסגרת משפחתית. ואפילו ישיבה של שעתיים לערך בבית קפה בטיילת חוף הים באשדוד".

מסיבה זו הוריתי על חידוש ההליכים.

בהמשך נדרשתי לטענות בדבר חוסר כושר שיפוטי. ביום 22.11.18 הונחה בפניי חוו"ד פסיכיאטרית מטעם הפסיכיאטרית המחוזית.

לאחר הסתכלות מדבר כותב חוות הדעת על רושם עז לסימולציה, על סימפטומים שאינם עקביים, על תשובות הנראות מגמתיות "...

מסקנת הפסיכיאטרים מכיני חווה"ד היא כי הנאשם מסוגל וכשיר לעמוד לדין, מבחין בין טוב לרע ואיננו סובל ממחלת נפש. בנוסף נקבע כי איננו זקוק להמשך טיפול במסגרת אישפוז פסיכיאטרי.

בסופו של יום, החל ביהמ"ש בשמיעת ראיות.

נשמעה עדותו של רפ"ק נפתלי עינות, מומחה מעבדת דנ"א במז"פ.

ביום 17.2.19 הודיעני הסניגור כי הנאשם מבקש לחזור מכפירתו וכן מבקש שלא להרשיעו כדי לאפשר צירוף התיק אשר בפניי, לתיק נוסף אשר התנהל בבית המשפט באשדוד - 1355-09-15.

מטעמי זהירות, מצאתי לנכון לוודא ישירות למול הנאשם כי אכן גמר אומר בנפשו להודות במלוא המיוחס לו. הנאשם אישר דברי הסניגור ואף הוסיף ואמר כי בכוונתו לפנות לסניגוריה הציבורית בבקשה להיות מיוצג ע"י עו"ד דורון לוי אף בתיק אשדוד הנ"ל.

משנשמעה הודאתו המלאה והברורה של הנאשם באשמה, הודיע בא כוח התביעה כי לאור חזרת הנאשם מכפירתו ולקיחת האחריות על ידו, מצהירה התביעה: **"כי לא יוגש אישום כנגד יקיר שברו/אלעד שברו (בניו של הנאשם - א.ו.) - בכפוף למתן הכרעת דין בתיק שבו יצורף תיק זה"**.

הוריתי כי:

"רשמתי לפני דברי הנאשם המאשר דברי סנגורו.

הריני מתירה חזרת הנאשם מכפירתו.

בשלב זה, לא יורשע הנאשם בדין וזאת כדי לאפשר צירוף פוטנציאלי של האישום

הנדון בפניי לתיק אחר".

התיק נקבע לתזכורת צרף ליום 2.4.19.

ביום 30.12.19 הונחה חוו"ד פסיכיאטרית נוספת, בפני כב' ביהמ"ש באשדוד והעתקה הועבר לתיק אשר בפניי.

אף על פי חוו"ד זו, נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין הן לגבי תאריך ביצוע העבירות והן לעניין מצבו הנוכחי.

באופן מפתיע, ובניגוד לדברי נציגי התביעה אשר הופיעו בפניי, פעלה התביעה באיזור לכיש - בדרך אשר היה בה להכשיל את אפשרות הנאשם לצרף האישום אשר בפניי.

ביום 8.1.20 הופיע בפניי ב"כ התביעה והצהיר:

"...מאחר והנאשם יחד עם בא כוחו, מבקשים לצרף תיק זה לביהמ"ש באשדוד, ולכן

בהתאם להנחיית ראש היחידה, עו"ד תומר אברמוביץ, - הנאשם מיוצג בדיון הבא

בביהמ"ש באשדוד ולאחר שהוא התייצב בתיק שמתנהל שם, התיק יצורף שם.

לכן, נבקש במשותף לקבוע מועד לתזכורת צירוף לאחר מועד הדיון. קבוע שם ליום

16.1.20."

הריני בדעה כי לנאשם זכות לצרף תיקים התלויים ועומדים כנגדו במסגרת מאמציו "לנקות שולחן". הריני סוברת כי לנאשם הפריווילגיה לבחור בפני איזה מותב מבקש לצרף. יתירה מזאת, מקום שתומכת התביעה במחוז מרכז בבקשת נאשם לצירוף ואף פועלת לשם כך באופן אקטיבי - לא יתכן כי נציגי התביעה במחוז לכיש יפעלו בדרך שיש בה לסכל דברי התביעה והצהרותיה בפניי!.

מסיבה זו, מצאתי להורות על התייצבותו של סנ"צ אברמוביץ - מ"מ ראש מחלקת התביעות במטא"ר (כתוארו דאז) - לדיון בפניי, כדי למנוע מצב בו התביעה מדברת "בשני קולות".

ביום 26.1.20, נשמעו דבריו בפניי לאמור:

"בתיק זה הובעה הסכמת התביעה לצירופו של התיק לתיק של הנאשם אשר מיוצג בבית משפט לתעבורה באשדוד אצל כב' השופטת ליאת שמיר הירש, ההסכמה ניתנה על דעת מ"מ ראש המחלקה, ראש יחידת תביעות תעבורה דרום וראש שלוחת תביעות תעבורה לכיש.

בשיחה שלי עם הגורמים הללו, אף נאמר לי כי זאת ההנחיה אשר תועבר לתובעת ובדיעבד למדתי שזאת ההנחיה שהועברה לתובעת.

צר לי כי התובעת השמיעה משהו שנשמע טיפה מסויג מאשר הסכמה ברורה של מ"מ ראש המחלקה עם בא כוח הנאשם, אני אומר חד משמעית כי יש הסכמה לצירוף כפי שהצהיר נציג התביעה בפני מותב זה בתאריך 17.2.19 ואני עומד מאחורי ההסכמה הזאת .

במקביל, אגיש הודעת הבהרה לבית המשפט באשדוד ובה אציין את הסכמה זו."

מפרוטוקול הדיון בתיק פ"ל 1355-09-15 הנ"ל עולה כי ביום 17.11.19 הודיעה התביעה מפורשות כי מתנגדת לצרף התיק אשר בפניי.

יתירה מכך,

ביום 16.1.20 הודתה באת כוח התביעה (בחצי פה) כי "לפי מה שנאמר לי, אכן ניתנה איזושהי הסכמה ע"י דרגים גבוהים לא על ידי ולא ע"י רל"ת לכיש".

לאחר בחינה מדוקדקת של טיעוני הצדדים בפניי וכן בחינת מסמכים מתיק אשדוד שמספרו 1355-09-15, אשר הונחו בפניי, צר לי לקבוע כי לשכת התביעות בלכיש, פעלה לסיכול ההסכמות אשר הוצגו בפניי ולמעשה, על פניו עולה כי פעלה בניגוד להוראת מפקדה דאז, סנ"צ אברמוביץ, אשר כיהן כמ"מ ראש מחלקת התביעות במטא"ר.

לא הייתי נדרשת לסוגיה זו, שהרי מקומה להתברר בהליך משטרתי פנימי, אם לא היה בהתנהלות התביעה כדי לפגוע בזכויותיו של הנאשם הניצב בפניי.

זאת ועוד התנהלות זו, גרמה לעיכוב ניכר בסיום ההתדיינות בפניי וליצירת סחבת משפטית.

זכותם של גורמי המשטרה ומפקדים הנמצאים בצמרת מערכת התביעה המשטרית למחול על כבודם, אולם על ביהמ"ש להביע מחאתו באופן ברור ונוקב בגין ביטול זמן שיפוטי של מותב זה ועל פגיעה בזכות הנאשם, לצרף תיק זה להליך אחר אשר היה כבר בשלבי סיום.

אין זה סוד כי קיימת מדיניות משפטית, להקל קימעה בדינו של נאשם המצרף תיקים ו"מנקה שולחן". התנהלות התביעה בלכיש, פגיעה בזכות זו, ללא הסבר מספק. מכאן ואילך, ענין זה אמור לשמש כשיקול לקולא, בבואי לגזור דינו של הנאשם.

אקדים המאוחר ואציין, כי בגין מעשה התביעה בלכיש ומחדליה, הפחתתי 2 חודשי מאסר מתקופת המאסר אשר סברתי שיש לגזור על הנאשם וזו הועמדה על 18 חודשים במקום 20 חודשים אשר ראוי היה לגזורם!

מצבו הרפואי של הנאשם כשיקול לקולא

אין ספק כי מצבו הרפואי של הנאשם מורכב.

- הנאשם היום מתנייד בכיסא גלגלים, לאחר שרגלו נכרתה מעל לברך.
- הנאשם סובל ממחלות שונות ובכללן סכרת.
- הנאשם סובל מזיהומים חוזרים ונשנים.
- הנאשם נצרך למעקב רפואי צמוד ויש להניח אף להתערבויות טיפוליות כאלה ואחרות.
- הנאשם שוהה באשפוזים שונים ואף בשעת הדיון בעונשו, ניכר כי קיימת נפיחות ניכרת בצווארו, בצד העורף עניין המצריך טיפול נוסף.

אין ספק כי מדובר בנסיבות בריאותיות קשות, המצדיקות הקלה בדינו. אולם: לפי הפסיקה - אין במצב רפואי קשה כדי ליצור "חסינות" בפני הטלת עונש מאסר בפועל.

בע"פ 4327/12 קובע כב' השופט שהם כי:

"...למעלה מהדרוש, אציין כי העובדה שנאשם פלוני אינו מצוי בקו הבריאות, אינה מצדיקה בהכרח, המנעות מהשתתפות עונש מאסר בפועל או הקלה בעונשו, במסגרת גזר דינו".

(ע"פ 7453/09 פלוני נ' מ"י פסיקה 14 - 16.3.2011).

בע"פ 3619/14 פלוני נ' מ"י, קובע כב' השופט מזוז כי:

"...הגם שמצבו הרפואי של המערער מצדיק התחשבות מסוימת... הלכה היא כי בעבירות כגון אלה יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני הנסיבות האישיות...ככל שמצבו הרפואי יחמיר תהא פתוחה בפני המערער האפשרות לנקוט בהליך לפי סעיף 7 לחוק שחרור על תנאי ממאסר התשס"א 2001".

בע"פ 2538/99 חיים כהן נ' מ"י נדון עניינו של נאשם אשר נגזר עונשו ל- 8 שנות מאסר. נדונה שאלת השפעת היותו חולה לב על מאסרו.

כב' השופט מ. חשין כתב:

"אין ספק כי שהיה בבית האסורים אינה מוסיפה רב בריאות לאסיר, אך השאלה שלעניין היא אם מקבל המערער בבית הסוהר טיפול כנדרש למחלתו. רופאי שירות בתי הסוהר מסכימים באשר למחלתו של המערער אך חולקים הם על קביעת המומחה מטעמו כי המשך שהותו של המערער בבית האסורים מסכן את חייו...."

מסקנת רופאי השירות היא כי **"מערך רפואי שב"ס יחד עם גורמי רפואה בקהילה מסוגלים להבטיח במקרה הנדון טיפול רפואי, מעקב ובירור רפואי הולמים".**

בתינתנו דעתנו לכל אלה, אנו סבורים כי אין במצב בריאותו של המערער כדי להצדיק הפחתה בעונשו...."

מוסיף כב' בית המשפט העליון ואומר כי דרכו של המערער סלולה לפניו לפנות לוועדת השחרורים ולבקשה כי תמליץ על שחרורו ממאסרו בשל "חולניו המתמדת" והכל כהוראת סעיף 49(ד) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בע"פ 7453/09 פלוני נ' מ"י נדון עניינו של מערער נעדר עבר פלילי, אשר נדון בין השאר ל- 8 שנות מאסר בשל מעשים מיניים בילדות במשך שנים ארוכות בשנות ה- 70 של המאה שעברה!

נקבע כי:

"...בחלוף הזמן, המערער אשר איננו צעיר, כבן 64 שנים, הפך לנכה בשיעור 100% ונסמך על כיסא גלגלים

בשל פציעתו בעבר בתאונת דרכים.

חוו"ד עדכנית בדבר מצבו הרפואי העלתה כי מאושפז בתא סיעודי במח"ש (מרכז רפואי בשב"ס), תוך שאסיר עבודה אחר, תומך בו כל שעות היממה.

טרם אישפוזו במר"ש, אושפז בבי"ח בשל החמרה במחלה ריאתית חסימתית כרונית קשה, שוחרר מבי"ח עם תפקוד ריאתי ירוד. בשנת 2006 עבר ניתוחים להחלפת פרקי הירכיים סובל מכאבים ונמצא במעקב וטיפול פסיכיאטרי מתמידים. במהלך מאסרו תפקודי הריאה שלו המשיכו ונפגעו באופן שעתה קיימת סכנה מוחשית לחייו והומלץ לו על השתלת ריאות. כיום מצוי בהליכי הכנה לביצוע ההשתלה.

כאמור, כן נמצא כי הוא סובל לאחרונה מקרישי דם ברגליו".

כב' בית המשפט העליון קובע פה אחד כי:

"מצב בריאותי קשה - איננו מצריך בהכרח להקנות לעבריין פטור מעונש מאסר בפועל בגין מעשיו הרעים. ככל שעונש זה מוצדק לגביו לאחר הרשעתו".

עוד קובע כב' ההרכב כי:

"יש לזכור כי עונש של מאסר ארוכות, המושת על עבריין בריא וצעיר, אינו שיקול, ולו באופן יחסי, לעונש מאסר מקביל המושת על אדם מבוגר, המצוי במצבו בריאותי הולך ומחריף כמו זה של המערער, שתוחלת חייו, כך נראה אינה ארוכה.

עבור אדם כזה - עונש מאסר ממושך עלול להיות בבחינת מאסר עולם, וגם לכך יש ליתן משקל בענייננו".

בסופו של יום, הופחת עונש המאסר ל- 41/2 שנות מאסר.

בע"פ 5669/14 לופוליאנסקי נ' מ"י נקבע כי נפתח פתח - צר כהדגשת כב' ביהמ"ש העליון -

"לחריגה לקולה ממתחת העונש ההולם אף במצבים שאינם נופלים לחריג השיקום וזאת במקרה שלפני ביהמ"ש ניצב אדם החולה במחלה קשה. אפשר שתוחלת חייו תתקצר בצורה ניכרת אם ישא במאסר בפועל".

כב' בית המשפט העליון קובע כי בנסיבותיו המיוחדות של הנאשם לופוליאנסקי, עמדו לזכותו מעשי חסד רבים ובכללם סגולותיו הרבות של ארגון יד שרה והשימוש שעשה בכספים לסייע לעמותת יד שרה להעניק עוד משירותיה הטובים באמצעות כספי התרומות. כב' בית המשפט שם ומסייג דבריו לפיהם בוחר לחרוג לקולא ממתחם הענישה הראוי בעניינו

של נאשם ספציפי זה תוך שמדגיש סייגים לבל יסבור מאן דהוא שיש לנהוג באופן דומה, בעניינם של נאשמים נוספים, כדבר שבשיגרה ובשכיחות.

כב' בית המשפט העליון מדגיש כי:

"....מכאן אתה למד כי גם נאשם החולה במחלה קשה, או כזה שהמאסר יסב לו סבל רב ויחודי, עלול להישלח לשאת בעונש מאסר בפועל, מאחורי סורג וברית. הדברים נכונים גם כאשר עסקינן במי שמצבו הבריאותי רעוע...

כאשר עסקינן במצב רפואי, ככלל, הנחת המוצא היא כי גורמי הרפואה בשב"ס ערוכים לטפל באסירים במצבים רפואיים שונים, כולל כאלה שאינם פשוטים כלל ועיקר.

את מצבו הרפואי של מי שהורשע בדין יש לאזן עם שיקולים רלוונטיים אחרים ובכלל אלה הסיכון שנשקף לציבור ממנו. אין איפא בדברינו אלה משום קביעת כלל שלפיו טענה לקיצור תוחלת חיים נושא בצידה, מניה וביה, חסינות בפני עונש מאסר בפועל".

בקביעת העונש לנגד עיניי העובדה כי ביום 17.2.19 חזר הנאשם מכפירתו ובכך חסך הטרחתם של עדים רבים.

ללקיחת האחריות לתאונה ותוצאותיה ערך מוסרי באשר בראשית ההליכים ובחקירה, הטיל הנאשם אשמת התרחשות התאונה על בניו!

לקיחת האחריות הינה נימוק לקולא.

עוד אציין, כי שמעתי בקשב רב דברי הנאשם באוזני, הריני רוצה להאמין ולקוות כי דבריו לגבי סבלו של המעורב, אכן נאמרים מתוך אמפטיה של ממש ולא רק לצורכי גזר הדין.

לא למותר לציין, כי הענישה היא לעולם אינדיוידואלית. על בית המשפט לשקלל נכונה את נסיבותיו הספציפיות של כל מקרה הבא בפניו, במסגרת זו נתתי דעתי, לחומרא ולקולא, לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות נסיבותיו האישיות של הנאשם, בין השאר בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין.

לאור האמור לעיל ולאחר שקלול כלל הנתונים, ובנסיבות אלו נוכח חומרת העבירות ונוכח עברו התעבורתי של הנאשם, ולאחר ששקלתי טיעוני הצדדים לחומרה ולקולא, ותוך מתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות, גזרתי את העונשים כפי האמור בפרוטוקול מיום 15.2.21 אשר ניתן במעמד הנאשם עצמו ובמעמד שאר הנוכחים.

יש לעדכן כי זכות הערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י' אדר תשפ"א, 22 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.